

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Mindro, floare de grădină

La fiecare început de primăvară, se sărbătorește ziua internațională a femeii...

Să fie oare o legătură între primele flori care, răzbind covorul zăpezii, surid soarelui, și această tradițională sărbătoare a noastră, a tuturor? Parcă am ceva ascuns aici în dreptul inimii care mă face să cred că, într-adevăr, e o legătură...

Ghiocelii simbolizează viața care se răspindește în toate fibrele naturii; femeia dă viață puiului de om care, asemeni ghiocelului, deși este plăpind, își înalță primul strigăt spre soare... Ghiocelii, cărora zăpada le-a dat culoarea albă imaculată, simbolizează puritatea și gingășia... Femeia care se apleacă peste leagănul pruncului adormit sau care își trece mina peste fruntea omului pe care îl iubește, poartă în inima ei toate calitățile ghiocelilor... Și cred că s-ar mai putea găsi multe asemănări...

În buchetul de ghioceli pe care îl primim de ziua noastră, se ascund amintiri, sentimente, gânduri de viitor...

De multe ori, ca interpretă a cîntecului nostru popular, am primit în dar, pe scenă, flori... Și primăvara mai ales, ghioceli...

Mi le ofereau miinile miciute ale școlărilor, miinile energice ale muncitorilor, miinile aspre ale lucrătorilor de pe ogoare. Și simțeam în gestul lor simplu, pornit din inimă, prețuirea arătată artistei și omagiul adus femeii...

Iată de ce, azi, de ziua noastră, aș vrea ca fiecare cuvînt al meu să se transforme într-un mic ghiocel, pe care să-l dăruiesc tuturor suratelor mele sărbătorite — fie de pe meleagurile giei noastre strămoșești, care simt ca și mine bucuria vieții pe care o trăim, fie de pe meridianele globului, pe care le-am întîlnit în drumurile mele și care, cînd spun „România”, se gîndesc la prietenie, la înțelegere, la pace...

Mi se umple inima de bucurie și de mîndrie că în țara noastră femeia se bucură de o înaltă prețuire, de mare respect, de o continuă încredere... Savantă cu renume mondial, artistă de prestigiu, învățătoare sau profesoară, ingineră, arhitectă, doctoriță — enumerînd numai o parte dintre profesiuni — femeia din țara noastră și-a afirmat calitățile și capacitățile în toate domeniile de activitate...

Eu am îndrăgit cîntecul...

Mai ales cîntecul nostru popular... Mi-l culeg singură — de cele mai multe ori de la bătrînele satelor pe care le colind, îl prelucrez, îi potrivesc cuvintele și apoi, cu emoție, îl dăruiesc de pe scenă publicului...

Și așa cum mă bucur cînd văd primii ghioceli răsărind în pragul primăverii, așa mă bucur cînd văd pe fețele celor care mă ascultă înflorind un zîmbet de bună dispoziție... Și ghiocelii sînt veseli și mie îmi place veselie... Că vorba cîntecului: „Cine stă posomorită, se face fată urită“...

Și așa cum ghiocelii, cu frumusețea lor, încîntă ochii oamenilor, așa încerc și eu să încînt, cu frumusețea și poezia cîntecelor noastre populare, sufletele celor care mă ascultă... Ale celor în mijlocul cărora trăiesc, care cred — ca și mine — în strălucirea zilelor de miine, ale celor care se bucură de viața noastră minunată...

ANGELA MOLDOVAN
Artistă emerită

Fată din Muscel.

Din comorile artei populare

VIRGIL CARIANOPOL

DE ZIUA TA

Acum cînd țara ride-n soare,
Cînd înălțare-i orice zi,
Cînd duhul lui Mihai Viteazu
Veghează peste ce va fi,

Cînd neamul ni se saltă iară
Din ce în ce mai luminos,
Cînd totul e la noi în țară
Sub zodia lui Făt-Frumos,

Într-un răgaz ce-arare vine
M-aplec și ție care crești,
Ce dai puteri și naști destine
Acestor plaiuri strămoșești.

Ești tot ce e mai sfînt în lume,
Apleacă-ți visul pătîmas
Și fă ca fiul tău, anume,
Să fie fală la urmași.

AUTOCRITICA PRIN FAPTE

Cu doi ani în urmă, Ioan Julei a fost discutat de adunarea generală a cooperativei agricole Coțușca și sancționat cu înlăturarea sa din funcția de brigadier. Motivul?

Profitând de funcția pe care o avea, Ioan Julei își părtănea rudele și prietenii, făcându-le diverse favoruri.

Oamenii l-au judecat cu asprime și împricinatului nu i-a venit ușor, mai ales că despre greșelile sale de atunci au apărut câteva rinduri și în revista „Albina”.

Acele întâmplări au avut în sufletul lui Julei ecouri adânci. Critica i-a prins bine, l-a ajutat să străbată răstimpul anevoios pentru el. S-a hotărât să răspundă criticii cu fapta. Purtarea sa fără greș, munca susținută în cooperativa agricolă i-au adus din nou încrederea oamenilor. După o vreme, i s-a încredințat conducerea brigăzii a VI-a, care, în ce privește producțiile, nu s-a situat niciodată pînă atunci în fruntea întrecerii.

Ioan Julei a organizat temeinic munca brigăzii, a vegheat ca pontajul să se facă cu cea mai mare corectitudine și s-a îngrijit ca toate lucrările să fie efectuate bine și la timp. Astfel, brigada a VI-a a obținut cele mai mari producții medii la hectar, devenind frunțașă cooperativei.

Am stat de vorbă cu Ioan Julei. Foarte mulțumit de rezultatele obținute (membrii brigăzii pe care o conduce vor primi însemnate venituri suplimentare la porumb, sfeclă de zahăr și floarea soarelui)

CUM NE PURTĂM

Julei nu uită să spună că „și critica m-a ajutat”.

Înțelegerea și încrederea pe care i le-au arătat oamenii, el le-a răsplătit printr-o comportare fără cusur.

V. TUREA

CE ÎNVAȚĂ COPIII DE LA PĂRINȚI?

Se știe că în educația copiilor un rol hotărâtor îl are exemplul personal al părinților. Aceștia sînt primii care pot oferi copiilor modele de conduită în societate și în familie. De la părinți învață întâi și întâi copiii ce este bun și ce este rău. Nimic mai dăunător pentru formarea profilului moral al copilului, decît exemplul prost al unui părinte cu vicii și năravuri.

Un asemenea exemplu rău pentru copiii săi este, bunăoară, electricianul Ghiță Nicolae din Piatra Olt. Are cinci copii: cel mai mare născut în 1958, iar cel mai mic anul trecut. Toți cinci sînt așadar la primii lor pași în viață. Pentru a se dezvolta armonios trupește și sufletește, ar avea nevoie ca de aer de ajutorul tatălui lor. Cum se comportă însă Ghiță Nicolae? Se împartă aproape zilnic. Ultimul leu îl spînzură pe băutura. De ce a mai făcut copii dacă nu e în stare să-i crească?

Anul trecut, s-a prezentat la sfatul popular cerînd ajutorul de naștere. Bineînțeles că dacă l-ar fi încasat, l-ar fi bătut imediat. Secretarul sfatului a refuzat să i-l dea, arătîndu-i, pe bună dreptate, că ajutorul trebuie să-l încaseze soția. Iată pînă unde poate să decadă un tată, încît autoritățile să-i ferească copiii de sine însuși ca de un tîlhar.

Mult rău fac copiilor Rădița Alexandra și Dumitrana Mihăița din aceeași comună. Vecine fiind, se ceartă aproape zilnic și își aruncă în gura mare cele mai josnice ocări. Cu o energie, am spune drăcească,

întrețin acest duel murdar și grosolan, pornit din pricini mărunte, uneori dintr-o joacă a copiilor, care trebuie să asiste după aceea, asmuțiți și înrăiți, la scandalul în care mamele fac tot posibilul să-și atragă ca aliați și soții. Fiecare scandal este urmat de plîngeri la comisia comunală de împăciuire, care s-a săturat pînă peste cap de cele două neobosite clientele.

Fiind vorba de soarta unor copii, atît în cazul lui Ghiță Nicolae cît și în al celor două vecine, ar fi util ca autoritatea tutelară din cadrul primăriei Piatra Olt să intervină hotărît pentru îndreptarea lucrurilor.

C. NICOLAE

ATITUDINEA FAȚĂ DE BĂTRÎNI

„Cinstește pârul cărunt, respectă-i pe oamenii bătrîni, îmi repetau pînărinții mei de cîte ori se ivea prilejul. Gîndește-te că un bătrîn a fost ca tine, dar tu nu se știe dacă vei ajunge ca el”.

Ar fi bine ca tinerii să nu uite respectul datorat celor vîrstnici, să le acorde cinstea cuvenită, să-i ajute dacă e cazul.

Avem în satul nostru, Copăcenii de Prahova, doi soți bătrîni, în jur de optzeci de ani fiecare, Panait Militaru cu baba lui. Trăiesc singuri, au o gospodărie, cîțiva cireși, meri și peri. Aveau bătrîni și un

berbec — țineau la el ca la ochii din cap. Și într-o seară, ce să vezi, cînd se-ntorc ei acasă, ia berbecul de unde nu-i. Li-l furase cineva. Să prazi doi bătrîni, asta-i o faptă cum nu se poate mai urîtă. Și mai știu la noi o bătrînă vădană, Dița Gh. Smaranda, care și ea se plînge că-i dispăre cîte ceva de prin casă sau ogradă. Vizitatorii cu mîna lungă nu fac cinste satului. Mai ales cînd rîvnesc la bunul — mult, pușin cît o fi — al unor bătrîni.

D. PĂDURARU

SCANDALAGIII

La căminul cultural din comuna Mereni se pornise hora. „Trei pași la stînga binișor și alți trei pași la dreapta lor” — cum spune poetul. După tradiția locală, la șuieratul unui tînar, de astă dată Ion Predoiu, hora s-a oprit. Toți cei prezenți știau că așa era din bătrîni. Dar Marin Cojocar, scandalagiul cunoscut, s-a arătat în dezacord cu această tradiție. El i-a opus un „veto”, aplicînd o ploaie de pumni lui Ion Predoiu.

Cîțiva tineri din sală au sărit în ajutorul victimei. Pentru a restabili echilibrul de forțe cu apărătorii tradiției, vărul lui Marin, Ion Cojocar, i s-a alăturat tăbărînd și el asupra „adversarilor”. Cum aceștia erau mai numeroși, cei doi veri au recurs la „argumente” mai... tari: ei au pus mîna pe niște scaune din sală, iar pînă la urmă au „combătut” și cu publicul, azvîrlînd la împlinare... lemnele din sobă!

Cu asemenea participanți, era firesc ca reuniunea de la cămin să se spargă. Mulți dintre tineri, dezgustați, s-au dus pe la casele lor. Rezultatul distracției celor doi veri „antitraditionaliști”: trei scaune stricate, burlancele sobei din sală dărîmate, pagube plătite și... o vizită la închisoare, unde și-au continuat reuniunea în doi. Altă „distracție” însă...

P. TEODOR

Reflecții la încheierea Festivalului filmului la sate

Notațiile de față se referă la ultima ediție a Festivalului filmului la sate, încheiat de curînd în comunele din raza Întreprinderii cinematografice București. Ne-am întrebant, pe bună dreptate, la încheierea acestei manifestări: a marcat ea un progres calitativ, se află sau nu pe o treaptă superioară față de trecuta ediție? O probă încurajatoare și cred că și cea care edifică mai bine, o constituie cei 81.944 spectatori din comunele limitrofe Capitalei, care au urmărit acțiunile din cadrul festivalului, cu mult mai mulți decît la festivalul precedent.

Reclama festiv al acțiunilor, tinuta lor îngrijită, ca și raclama prin care au fost popularizate — de data aceasta mai inspirată și mai mobilizatoare — sînt tot atitea cauze ale interesului spectatorilor săteni. Satele necinificate n-au rămas în afara festivalului. Prezentarea de filme aici a fost atribuită caravelor cinematografice.

Pe scenele unora dintre căminele culturale au fost prezenți, în cadrul primei etape, regizori și actori, realizatori ai unor filme românești, care au stat la sfat cu sătenii. Mulți spectatori au luat parte în această etapă la cele 14 prezentări de filme, trei simpozioane și șapte conferințe legate de tematica filmelor. În cea de a doua etapă, printre numeroasele manifestări, menționez întîlnirea cu spectatorii de la sate a realizatorilor filmului: „Cine va deschide ușa”.

N-aș vrea să stărui prea mult asupra importanței — (știute de altfel) — a acestei manifestări intrate în tradiția vieții culturale a satelor noastre, dar m-aș opri în schimb la unele constatări care pot constitui pentru viitor prilej de bună învățătură.

S-a făcut simțită, în cursul festivalului recent, lipsa filmelor inspirate din viața tineretului și adresate acestuia. Prezența nesatisfăcătoare a unei asemenea categorii de filme s-a resimțit, cu toate că tematica festivalului a crescut prin înscrierea și a unor titluri din producția străină. Revenim asupra unei dorințe mai vechi, reînnoind apelul către intelectualii satului — (înțelegînd prin aceasta nu numai cadrele didactice) — de a sprijini mai intens desfășurarea festivalului. În unele comune absența lor a fost supărătoare, ca în cazul comunelor Dobroești și Pantelimon. La ce fel de sprijin ne gîndim? El nu s-ar rezuma la simpla lor prezență în sală, ci la datoria pe care o au de a mobiliza sătenii, de a le face apoi mai ușor de înțeles mesajul filmului. A lăsa totul pe seama Întreprinderii cinematografice mi se pare un fel comod și oarecum neresponsabil de a privi această cuprinzătoare manifestare culturală.

Reușita viitoarei ediții va atîrna, după cum s-a văzut, și de o bună distribuție a reclamei filmelor din festival. Un afiș la un capăt de sat și altul la celălalt este, oricum, prea pușin. Săteanul trebuie să cunoască din vreme, prin mijloacele de popularizare oferite, atît importanța evenimentului precum și titlurile de filme, simpozioanele sau eventualele întîlniri cu actorii.

Experiența ne arată că e necesar să se ia din vreme măsuri pentru fixarea fondului de filme, din care să nu lipsească cele cu subiect agrotehnic, în recentul festival nesatisfăcătoare ca număr.

În sfîrșit, consider necesară o legătură mai operativă și mai fructuoasă, începînd cu consultarea și terminînd cu acțiunea propriu-zisă, între lucrătorii din rețeaua cinematografică și factorii culturali locali.

Prin observațiile făcute aici ne-am propus să reținem ceea ce ni s-a părut esențial dintr-o manifestare culturală devenită prestigioasă.

Să nu le uităm la viitoarea ediție a festivalului!

I. V. MUNTEANU
Întreprinderea cinematografică București

Ce să citim

Al. D. Rădulescu:

„SANDU RONEA”, roman

Noua scriere semnată de Al. D. Rădulescu oscilează între memorialistică și proza de ficțiune. Episoade constituite ca amintiri, cu expunerea documentată a unor practici și moravuri din lumea intelectualilor din primele două decenii ale secolului nostru, se citesc cu interes. Întîmplările privesc îndeosebi viața medicilor, autorul — personalitate de seamă a medicinei românești — trezînd el însuși prin experiența realității pe care le înfățișează.

În centrul acțiunii stă tînarul Sandu Ronea. Scriitorul înfățișează în imagini de un accentuat realism, greutățile pe care acesta le întîmpină pînă să pătrundă în tainele profesiei sale. Sărac, orfan, atîns de tuberculoză, Sandu Ronea învață cu o perseverență demnă de laudă, reu-

șînd primul la examene și trezînd de multe ori invidia celor din jur. Viața e aspră, condițiile sînt grele, paginile romanului înregistrează cu fidelitate momente de răsruce din viața eroului, Martor și în același timp critic neînduplecat, eroul înfruntă — o dată cu autorul — adversități și inamicii care îl îndirjesc și mai mult.

Cea de-a doua parte a romanului se constituie ca un dramă film al participării eroului, devenit medic, la primul război mondial. Sandu Ronea își aduce contribuția sa la victoria de la Mărășești, salvînd viețile soldaților răniți și neezitînd chiar să participe cu arma în mînă în focul luptelor.

C. PĂDUREANU

Trei copii la drum...

Mașina înainta greu pe drumul desfundat. Era o zi rece și umedă de ianuarie.

Gropile drumului, cam desfundat, erau pline de gheață și zăpadă și șoferul se străduia să le ocotească.

La marginea unui sat am ajuns din urmă două fetițe, amândouă sub zece ani, zgribulite de frig. În față, cit vedeai cu ochii, se întindea domnia unui cîmp deschis dinspre care bătea un vînt cîinos...

— Unde vă duceți? a întrebat șoferul, oprind. Cele două fetițe s-au luat de mină, parcă pentru a prinde curaj...

— Luați-ne și pe noi, nene, s-au rugat în cor — mergem la școală...

— Dar școala voastră e în urmă, am zis, amintindu-mi gălăgia specifică recreațiilor pe lingă care tocmai trecusem.

— Da, nene, așa e, dar noi nu învățăm acolo,

au răspuns, cu o nuanță de mare tristețe în glas.

Pină în satul unde se află școala lor mai erau patru kilometri și micuțele eleve — Iuliana, clasa I, și Olguța, clasa a III-a, mi-au povestit mica lor dramă, motivul care le silește să facă acea navetă zilnic.

Cu trei ani în urmă, tatăl copiilor s-a certat cu directorul școlii, pentru un motiv mărunț. Învățătorul Paul Popescu i-ar fi reproșat vecinului școlii că păsările acestuia îi strică florile.

— Să-mi faci mie observație?! s-a oțărît gospodarul. Și-au început și canele, certurile, ambițiile, procesele... Măsura supremă: mutarea copiilor la o școală din alt sat... Și iată cum cele trei fetițe (cea mai mare, 10 ani, învață dimineata) au fost nevoite să ia zilnic toiagul drumeției — aproape zece kilometri zilnic, dus-întors.

Cînd trece, întimplă-

tor, vreun vehicul, ele se iau de mină și fac front. Din priviri imploră să li se scurteze calea. Dar mașini trec atît de rar pe aci, mai ales în timpul iernii, și drumul e foarte greu, iar pe lingă oboseala fizică se adaugă timpul irosit cu drumul. Și toate acestea pentru a da satisfacții unor ambiții sterile din partea celor mari.

Din nota explicativă cerută secției de învățămînt a județului Dolj reiese că vinovați sînt părinții copiilor, dar ce-au făcut învățătorii pentru a stinge un conflict început din nimic? Ei sînt la fel de vinovați. La fel de orgolioși.

Și în tot acest timp, trei copii, atunci cînd nu sînt pe drum, privesc cu jînd la recreațiile elevilor din școala care se ridică chiar sub ferestrele casei lor...

N. D. CARPEN

SURSĂ DE PROTEINĂ PENTRU ANIMALE

Lipsa proteinelor poate constitui o frînă puternică în dezvoltarea sectorului zootehnic, mai ales la acele specii de animale cum sînt porcii și păsările, a căror creștere intensivă, în condiții industriale, reclamă cantități mari de proteină de origine animală sau micro-organică. Dintre sursele mai noi de nutrețuri care merită să fie luate în considerare, datorită conținutului ridicat în proteină, vitamine (complex B și vitamina D) și săruri minerale (macro și microelemente), se numără drojdiile furajere. Ele rezultă din hidroliza deșeurilor agricole (coceni și ciocălăi de porumb, tulpini și coji de floarea-soarelui, paie, stuf etc.) din hidroliza deșeurilor industriale (leșii sulfite de la fabricile de celuloză și hirtie, rumeguș de lemn), reziduuri de la fabricile de zahăr, amidon, spirt etc.; produse furajere (sfeclă de zahăr, cartofi, melasă etc.). În ultimul timp s-a început, în unele țări, producerea drojdiilor furajere din hidrocarburi petrolifere, inclusiv din motorină.

În prezent, producția mondială de drojdie furajeră se ridică la 300 000 tone pe an dar, dată fiind importanța ei ca sursă de proteină, în numeroase țări se fac eforturi susținute pentru a se obține cantități mult sporite în viitor. Și în țara noastră, la Institutul de cercetări zootehnice din București s-au făcut studii prin care s-a căutat să se vadă, pe de o parte, care sînt urmările asupra producției și a dezvoltării animalelor a înlocuirii făinei de carne-oase prin drojdie furajeră, iar, pe de altă parte, care este eficacitatea acestui nutreț valoros, ca sursă de proteină, în hrănirea animalelor cu rații furajere pe bază de porumb.

Cercetările comparative făcute la stațiunile experimentale zootehnice din Bonțida (jud. Cluj) pe tineret porcîn femel de reproducție din rasele Bazna și Landrace cît și experiențele efectuate pe patru loturi omogene de scroafe cu

purcei sugari la Stațiunea experimentală zootehnică din Rușețu (jud. Buzău), în cadrul cărora făina de carne-oase a fost înlocuită cu drojdia furajeră, ne arată că drojdia furajeră, folosită în alimentația animalelor, dă rezultate foarte bune. Cu cheltuieli mai mici se obțin sporuri de producție destul de mari, ceea ce are o deosebită importanță pentru rentabilizarea creșterii animalelor.

În experiențele făcute pe găini ouătoare din rasa Rhode de la Baza Experimentală I.C.Z. Săftica, făina de carne-oase, care intră în componența nutrețului combinat de la lotul martor în proporție de 7 la sută, a fost înlocuită treptat la celelalte trei loturi pînă la înlocuirea totală cu drojdie furajeră. După o perioadă de hrănire de 10 luni, loturile experimentale au avut o producție medie lunară de ouă și un consum de hrană pentru un număr de 10 ouă, egale cu lotul martor (respectiv 14,9 ouă și 2,80 kg nutrețuri combinate).

Rezultatele experiențelor au scos în evidență că drojdia furajeră poate înlocui proteina animală și îmbunătăți rațiile pe bază de porumb, în hrana păsărilor.

În lucrările făcute la Stațiunea experimentală agricolă Secuiceni (Bacău), drojdia furajeră s-a introdus și în alimentația vițelilor sugari, începînd de la vîrsta de 3 săptămîni, în cantități, la început mai mici (50 g. zilnic), care s-au mărit apoi treptat (pînă la 200 g. zilnic). În urma acestor experiențe s-a constatat că se pot face economii de lapte integral (71 litri) și lapte smîntînit (119 litri) de fiecare vițel înțărcat, obținîndu-se la 6 luni (înțărcare), greutate corporale superioare față de lotul martor (181,6 kg față de 178,5 kg la martor) care a consumat cîte 332 kg lapte integral și 805 kg lapte smîntînit.

Din cercetările și rezultatele obținute și față de materiile prime existente în țară este necesară, pentru perspectivă, producerea pe scară și mai mare a drojdiei furajere, sursă importantă de proteină pentru animale.

**Dr. docent
EFTIMIE PĂLĂMARU**
șef de secție la I.C.Z. —
București

Prețuire

Pe la începutul lunii ianuarie peste Cîndești și împrejurimi se abătă un viscol puțin obișnuit. În scurtă vreme ulițele și drumurile erau troienite. Și cînd vîntul sufla mai furios tînărul nostru doctor veterinar Nelu Antohe se pomeni la locuința sa, cu Gheorghe Darabană în vîrstă de 82 de ani, din satul Tîrdeni.

— Domnule doctor îmi moare vaca, ajutați-mă. Afară viscolă cumplit. Pînă la Tîrdeni sînt vreo 8 kilometri. Totuși doctorul Nelu Antohe porni la drum cu toate cele necesare unei intervenții rapide. Starea animalului era destul de gravă, însă,

datorită intervenției prompte a fost salvat. Cînd, după vreo patru ore sosit și moș Gheorghe luptînd cu viscolul, totul era gata. Vă puteți închipui cît de mare ț-a fost bucuria. Nimic nu l-a costat.

Am arătat acest fapt pentru a sublinia priceperea și dragostea cu care tînărul nostru veterinar lucrează nu numai în cadrul cooperativei agricole ci și pentru îngrijirea animalelor proprietate personală. Pentru aceasta îl prețuim și-l iubim toți.

TACHE VASILACHE
corespondent, comuna Cîndești,
județul Neamț

SCURTĂ FOTOCRONICĂ RURALĂ

Primul său mesaj primăvara îl trimite la grădină. Calendaristic e început de martie dar oamenii mai poartă căciuli și bunde. Acolo unde se înalță lujerii, în răsăd-nițe, treaba a început încă din ianuarie. Atunci s-au aranjat paturile calde și s-a însămințat varza. Acum se repică varza. Cel mai bătrîn legumicultor Dumitrache Zamfir este cel care a dat tonul. A ieșit primul la repicat. La Pietroșani (Prahova) — fiindcă aici am luat instantaneul — cooperatorii au încasat anul trecut mulți bani pe varză timpurie. Anul acesta, după cum toate semnele o arată, se va întimpla la fel.

În puține sate meșterii de case se întrec în fantezie ca aici la Pietroșani. La casa locuitorului Eugen Florescu am găsit stilpi de cerdac splendidi ornamentați. Autorii meșterul Ilarion Mitu și Constantin Mitu, fiul său, familie de zidari cu veche tradiție. Fotografia pe care v-o înfățișăm scutește comentariile.

Am adăuga, totuși, că n-am găsit aici acea tendință de a se copia modelele ci preocuparea comună a viitorului proprietar și a meșterului zidar de a găsi împreună soluții arhitecturale originale care au adus de altfel faima locului.

E prima fotografie din viața ei. (O puteți distinge în brațele mamei). Cînd am cunoscut-o era în vîrstă de... 2 zile. O cheamă Ivenia. Locuința provizorie: Casa de nașteri din Ulmeni — Buzău. Mama, cooperatoarea Aurica Coman, susține că odrasla ei este foarte frumoasă, fapt pe deplin posibil deși la 2 zile, trebuie să recunoaștem, se vede încă destul de puțin. Mai interesant de amintit este grija cu care sînt înconjurați noii născuți la Ulmeni, unde mortalitatea infantilă este „zero”. Doctorul Vasile Albulescu ne spune că tot personalul dispensarului se ocupă intens și cu toate mijloacele științifice care îi stau la dispoziție de igiena alimentară, școlară și comunală. Ceea ce mai înseamnă, după cîte se știe, un mijloc puternic de luptă împotriva îmbolnăvirilor.

Text și foto : I. CAMIL

Oricine ar vre purta
Clopu, pana și straița
Da' oșanu nu le-o da.

(Din folclorul oșan)

Foto: T. IOANEȘ

„CÎND ȘI-A PIERDUT CIOBANUL OILE...”

E-n munți sub Ursa-Mică, la izvoare
de veacuri lungi ce-n jurul său au curs,
Orașul cu pafale-n cingătoare
și țără cît o namilă de urs.
O țără ca o horă-ncremenită
de uriași domnind pin-la hotar,
cu miezul greu, de holdă pîrguită,
strălucitor de soare și nectar.

În silhile de scuturi și de chiveri
cu limpezimi de frunză și opal,
cîndva se plămădiră oameni liberi,
coborîtori din zei și Decebal.

Cînd din amiaza vremii de-altădată
s-au intrupat cețai pentru români
acest altar prin viscole și zloată
crescu moșneni cu cuget de stăpîni.
Hrisoave cu peceți voivodale
au glăsuț, ca în letopiseți,
că iezerul de codri și tarlale
e-al obștei pin-la Marele Județ.

Prin ere sună cîntec de țilincă
și vers de făurar necunoscut
pe care-l zic și Gheorghe și Ilincă
ducînd în timpurii la pîncut.

Pierzînd cea mai iubită din mioare,
legende spun și azi că un oier
o căută neostenit sub soare,
mergînd pe Calea Laptelui la cer.
Gîndea că sus, în crugu-atîtor stele,
sînt lumi de rînduiești ca pe pămînt —
cu simbre, ceteră, și cupe grele,
ciopbare pe care, răscruți de vînt.

Porni cu el norod de chici bălaie !...
Cuconii-nțorși din prea truditul mers
și-au luat o altă Laie-Bucălaie
să le iucinte micul univers.
La matca lui rămăseră ortacii,
bătrînii obștei cu răboj de oi,
femeile nălbînd în apa gacii,
mormintele străbunilor eroi.

Trecut-au veacuri, veșnicii trecură
sub pașii lui arzînd de-atîta duh,
sălta prin vămi cu fluerul la gură
să-i afle dorul bacii din văzduh...

Așa plecă ciobanul din Certeze !
Lechințe, plînsat parcă-s mai adînci,
un chip de pară vin să-i intrupeză
baladele-n al căror foc te frîngi...

De-atunci, cînd oile se pierd sub steme
și nu le vezi nici urma pe muncel,
o doină le mai caută prin vreme
și cetera o-nșină cîntînel.

Cîstit este-n bucoavne azi oierul,
il slovenesc odrasle de oșan,
și ni-l aduce-n valuri cimpoierul
din nopțile de veacuri și catran.

MIHAI STĂNESCU

Familia Scarlet Canta intră în posesia diamantului negru în urma
omorului făptuit de Chiriță Drăcea, stujitorul lor, asupra fratelui lui
Scarlat, Gheorghe Canta. Zulnia Canta vrea să pună mîna pe domnie
dînd giuvaerul ca peșcheș turcilor. Încearcă să atragă și pe fata lor,
Zoe, în planul său, dar aceasta împotrîvindu-se. Scarlet și Zulnia în-
fiază în locul ei pe Ilincă lui Onofrei. La castel, e prezent însuși hai-
ducul Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi. Zoe îi înmînează lui Alexa un
răvaș, să-l ducă la unchiul ei, Alexandru, pentru ca acesta să ia cu-
noștință de planurile de planurile. Alexandru sosește la castel și cere
să-și vadă nepoata. Adormită de un praf strecurat de Zulnia în pahar,
Zoe nu reușește să-i spună păsul său. De-abia după ce Alexandru ple-
case, Zoe își revine și, ajutată de Alexa fugă după care Alexandru încercînd
cînd să-l ajungă din urmă. Între timp, Alexa și ceilalți haiduci sînt bi-
ruiți și luați de poteră. Pe drumul spre ocnă, întîlnesc pe Drăcea, care,
din porunca Zulniei, o prinsese pe Zoe. Abia ajuns la castel, Drăcea e
trimis de Zulnia la ocnă, să-l ucidă pe Alexa, dar dă greș.

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

Desen de NICA PETRE

Taman în acel ceas, haiducii poposeau
într-o poiană din Tarhaos, la un adă-
post al lor mai vechi. S-au ospătat cu
brînză și cu pastramă aduse de ciobani
și s-au întins la hodină.

— Plec spre Durău, s-a rostit Alexa,
cu oarecare șovăială în glas.

— Vrednicia dovedită în ocnă nu face
două parale, dacă nu urmăm calea
noastră haiducească : să răzbuim ne-
dreptățile și să facem oleacă de drep-

tate în lume. Și, întîi de toate, să scoa-
tem diamantul negru din mina lui
Scarlat Canta.

— De ce vrei, neapărat, acea giuvaer-
rica ? a întrebat Ceterașu.

— A întepinat și copilul lui muiere
vor să dăruiească diamantul negru sul-
tanului. Și pentru un diamant ca acela,
sultanul îi dă domnia Moldovei. Iar dacă
ajunge domn, Scarlet Canta va să orop-
sească toată țara cum oropsește oame-

nii de pe moșiile lui. Ba mai cumplit.
Că acum tot se mai teme de cineva, pe
cînd dacă se cocoță pe tron...

— Aha, acum am venit și eu acasă...
a zîmbit Ceterașu.

— Fraților, să scoatem diamantul ne-
gru și pe Ilincă din castelul Cnezilor !
a holărît Alexa țelul cetei de haiduci.

— Da, așa să facem ! au încuviințat
toți într-un glas.

Doar Neicu, peste o clipă, a cîr-
mit-o :

— V-am spus-o de atîtea ori ! muie-
rea-i pieirea haiducului. Și aflați că pe
mine mă interesează diamantul negru
și nimic alta.

Alexa nu s-a supărat : cunoștea de
mult părerea lui Neicu despre fetele și
haiduci. Dar, în același timp, înțelegea
că soarta Ilincăi s-a legat strîns de
soarta diamantului negru, iar soarta lui
de tot ce i s-ar putea întîmpla ei în
castelul Cnezilor. De aceea a rămas
alături de firtați și-au alcătuit planul
de bătaie cu stăpîni din castelul Cne-
zilor. Așa cum i-a poruncit Neicu, a co-
borît iar la Durău să afle ce gînduri
ornește Zulnia Canta, stăpîna de fapt
a diamantului. Nu nădăjduia să stea de
vorbă cu Ilincă, fără primejdierea vie-
ții amîndurora. Credea însă că va
putea afla cîte ceva de la vizitiul Chi-
per, cel iscusit la taclale.

Ci, tot cotînd, din uliță în uliță, prin
Durău, pe neașteptate, în fața lui Dră-
cea s-a ivit Ilincă, îmbrăcată în straițele
ei de altădată.

— Ce faci aici... Ilincă ? Te-a alungat
cneghina noastră ori ai fugit ?

De spaimă, fata a răsturnat cofa și
a dat să fugă. Dar, înțelegînd repede
că nu-i scăpare, s-a rîsucit cu fața
spre Drăcea, înfruntîndu-l cu nebă-
nuită îndrăzneală.

— Ptiu ! m-ai speriat, căpitane... Ești
așa de caraghios, pe mîrtoaga asta, în
straițe de pomonagi, că nu te mai cu-
noșteam. Unde-i Alexa ?

— Tu ai fugit din castel !... se feri a
da răspuns Drăcea. Ai fugit, țilhă-
roaico !

— Nu... Am venit să-mi văd părinții.

— Mîni !

— Cum îndrăznești ? Uită că sînt
fiica cneghinei Zulniei ?

Dar tocmai grozăvirea Ilincăi îl în-
credința pe Drăcea că fata a fugit din
castel. Se bucură parc-ar fi găsit o sută
de pungi de aur.

— Norocul mi te-a scos în cale ! Hal.

A sărit pe cal și-a înfășcat-o de
mîna :

— Hai, acum, cu mine, odorașule !

Ilincă n-a mai avut încotro. De alt-
fel, se gîndi că numai acolo putea afla
unde era Alexa. Încîntat că nu-l văd
stăpîni în ce hal se întoarce, Drăcea
se fîrtisi pentru propriu-i noroc, o trim-
mise pe Ilincă în camera ei, se spală,
se dichisi cu pistoale, cu girbaciul și
întră așa, dres din cap pînă-n picioare,
în iataca Zulniei Canta.

— Prea frumoasă și prea iubită stă-
pînă, am împlinit porunca ! Și povesti,
cu bleșug de amănunte, că l-a îmbătat
pe cămărașul de ocnă, a pătruns în sa-
lină, a tăiat cu hangerul funiile cuștilor
în care atîrnau haiducii și i-a scos
morți de sub scînduri. Doar unul, i se
pare, a scăpat în viață, pentru că nu
se afla în cușcă la acel ceas. Nici în-
tr-un caz acela nu era Alexa Cerbu.

— Pe deasupra țî-am adus-o și pe
Ilincă. Știi că fugise ?

Cîteva clipe Zulnia Canta a increme-
nit.

— Nu, te rog, n-o batjocori. I-a fost
dor de părinți. Dar mi s-a spovedit
mie : acu, după ce-a gustat din trai bo-
ieresc, nu se mai întoarce la chelber și
la riia de la Onofrei... Ei, căpitane
Chiriță, ești gata de drum ?

— Cînd vrei ! Eu țî-am adus diaman-
tul negru. Eu și-bur toți potrivnicii.
Toți ! Eu, Chiriță Drăcea, pun coroana

PRIN

Anul acesta,
Maramureș, se
niza primul tîr-
torilor popular
loc pitoresc de
rajul de la

(propus de la
Vida Gheza, ar-
porului) se ve-
vor expune și
biectele lor,
maramureșeni.

Vor fi preze-
mul tîrg de ac-
vestitele lor că-
și furci, cu cofe
cioplotorii în

prin părțile V-
de pe Valea C-
Vizitatorii vor
mira și cumpăr-
sele covoare și
vârgi precum și
tele ștergere n-
șene. Un secto-
il va constitui
vestiților meș-
din Vama și

Tăuți - Magh-
Deja.

Vor veni la
și creatori pop-
Oaș, cu cusătu-
clopurile de p-
doabe atît de

Primul tîrg
rilor popula-
acțiune cultura-
tantă, înscriin-
verigă însemna-
șir de măsuri

Maramureș
trarea și va
creației popul-
una dintre ce-
teresante și or-
țara noastră,

PIRUL TÎRG AL CREATORILOR POPULARI

PE PIRIUL URSULUI

judelul
a orga-
al crea-
Intr-un
ngă ba-
erneziu
lptorul
t al po-
ntilni,
inde o-
neșterii

la pri-
fel cu
e, bote
ploști,
rnul și
arului.
tea ad-
rumoa-
gile în
enumi-
eusebit
ramica
i olari
el din
uș și

est tîrg
ari din
lor și
cu po-
ecifice.
creato-
este o
impor-
e ca o
ntr-un
ate în
păș-
ficarea
de aici,
nai în-
ale din
um și

pentru stimularea crea-
torilor populari.

În Maramureș s-a des-
fășurat de ani de zile o
activitate lăudabilă pen-
tru depistarea meșterilor
populari. S-au ținut și
două consfătuiri, cu ce-
ramiștii și cioplitorii în
lemn, reușindu-se să se
reactiveze mulți sculp-
tori populari și vestitele
centre de ceramică din
Săcel și Vama. S-au ob-
ținut și unele succese pe
linia transmisiunii mește-
șugului cioplitor în
lemn. La Vad și Săpînța,
sub îndrumarea cunos-
cuților cioplitori Gh.
Borodi și I. Pătraș, s-au
înființat cercuri de
sculptură în lemn.

Datorită acestor preo-
cupări, produsele creatu-
rilor populare au apărut
mai frecvent în magazi-
nele de artizanat, iar cu
unii dintre ei a încheiat
contracte și Fondul plas-
tic din Baia Mare.

Dar toate aceste mă-
suri nu s-au dovedit su-
ficienți și n-au dus în
măsura convenită la sti-
mularea meșterilor po-
pulari.

Primul tîrg al crea-
torilor populari va înviora
creația populară, va sti-
mula pe cei ce se înde-
letnicesc cu ea și va con-
stitui unul din cele mai
puternice mijloace pen-
tru păstrarea, promova-
rea și valorificarea nes-

tematelor creației popu-
lare din Maramureș.

Tîrgul va trebui să de-
vină o manifestare tra-
dițională, o veritabilă
trecere în revistă anuală
a creației meșterilor po-
pulari din Maramureș,
un loc de atracție pen-
tru toți iubitorii artei
populare din țară, pre-
cum și pentru turiștii
din străinătate.

Nu putem decît lăuda

inițiativa organizatorilor
de a invita la primul
tîrg de acest fel și re-
prezentanți din alte ju-
dețe, etnografi și specia-
liști în artă populară,
lucru ce va contribui de
bună seamă la răspîndi-
rea acestei interesante și
foarte utile inițiative.

Am discutat deunăzi
cu I. Achim, vicepreșe-
dintele Comitetului de

cultură și artă al jude-
țului Maramureș, și cu
artistul poporului Vida
Gheza, unul dintre cei
mai activi sprijinitori ai
creatorilor populari și
ai organizării acestei ac-
țiuni. El este foarte ac-
tivist. El însuși vorbește
despre strădanii depu-
se pînă acum și în con-
tinuare pentru o bună
organizare a acestui tîrg
(antrenarea unui cînt mai
mare număr de creatori
populari, a căminelor
populare de artă, pre-
cum și a entuziaștilor
cunoscători și cercetă-
tori ai artei populare
din Maramureș etc.)

Priceperea și entuzias-
mul cu care s-au pornit
la treabă vădesc de pe
acum că tîrgul creatori-
lor populari, idee nă-
scută într-un județ cu
atît de bogate tradiții va
fi una din manifestările
culturale reușite ale a-
cestui an.

Iubitorii artei populare
așteaptă cu nerăbdare
primul tîrg al creatori-
lor populari. Această va-
loroasă inițiativă, ca de
altfel și altele care au
pornit din Maramureș,
va stîrni un larg ecou,
va fi preluată probabil
și de alte județe.

Gheorghe Borodi, cioplitor în lemn din Maramureș,
lucrînd la o poartă.

I. RADU

pe fruntea asta frumoasă ca o minune.
Jur! Le ucuroș căpitanul pe toate, ne-
spus de bucuroș că stăpîna îl credea
omul providențial.

Pîndind orice mișcare din castel, Zoe
o văzu pe maică-sa îmbrățișîndu-l pe
Drăcea și îndată înțelese că a venit cu
izbindă de la ocnă. Se strecură în cer-
dac, lîngă Ilinca:

- Ce s-a întîmplat cu Alexa?
- Nu știu. Drăcea spune că l-a...
- Da, l-a ucis, fetițo...

În clipa aceea parcă Panaghia și
Toaca i s-ar fi prăbușit pe inimă. Nu-i
venea să creadă c-a rămas singură.
Singulară în ghiera stăpînitor din cas-
telul Cnezilor, cei mai cruzi boieri din
Moldova. Tremura de spaimă, de du-
rere. Zoe simți o nemărginită milă
pentru dînsa. Totuși n-o cruță:

— Mi se pare că-ai devenit... diaman-
tul bălai menit alături de diamantul
negru, să-i aduci Zulniei Canta scau-
nul domniei.

- O femeie, domn?
- Nu te mira. În Austria a fost îm-
părăteasă Maria Tereza, iar în Rusia
a domnit, pînă acum cîțiva ani, țarina
Ecaterina.

— Ce să fac? a întreat, cu nevi-
novăție și deznădejde, Ilinca. Povățuieș-
te-mă ce să fac, jupiniță Zoe, te rog...

— La viclenie, răspunde cu viclenie.
Altfel nu scapi. Auzi tu? Nu scapi! Iar
dacă te lași dusă la Țarigrad, ești nu
numai cea mai mare proastă, ci și cea
mai nenorocită muiere din lume: roabă,
cadină, între sute de roabe și cadine
la vreo pașă păgîn. Ai înțeles?

Nimic n-o putea îngrozi mai mult pe
Ilinca decît asemenea stăruință a Zoei.
Totuși, în ciuda miniei, o socotea drept
singura făptură din castel care-i voia
binele. Ar fi vrut să-i mulțumească,
dar Zulnia s-a ivit pe neașteptate în
cerdac, s-a apropiat zîmbind și-a mîn-
gîiat-o pe creștet. Zoe s-a retras în ca-
mera ei.

— Ai încercat să fugi, tîlhărițo?! a
întreat-o, ca dăt pîntă minie. În ația
clipă, Ilinca a sădit în minte o sudalmă. În a
treia s-a trezit vorbind cu glas plecat
și unsuros, ca oleul de cîneapă:

- Nu, mamă... Mi s-a făcut dor de
Onofrei. Iar Drăcea m-a luat, așa, cu
nepusu-n masă, că mi-a rămas și ro-
chia acolo...
- Trimite un argat să ți-o aducă...
- Ai vorbit cu Zoe?

— M-a sfătuit să mă supun domniei
tale, slăvita mea mamă. Dacă m-ai în-
fiat, înseamnă că mi-a pus Dumnezeu
mina în cap.

- Așa ți-a spus?
- Intocmai!
- Hm... Ce-o fi cu minunea asta?
- Și părinții tot așa m-au povățuit.
- Foarte frumos. Înseamnă că sînt
oameni cu scaun la cap.

— Da, oameni cumînți. Aș vrea, prea
mărita mea proteguitoare și mamă, se
linguși Ilinca, aș vrea să știu unde-i
Alexa? L-a scos Drăcea din ocnă?

- Daaa... De bună samă! L-am tri-
mis înainte, la via din Bucium.
- Asta am vrut să știu...

La miezul nopții, Drăcea l-a zgîlțit
pe Chiper:

- Hai! Scoală toți vizitii. Repede!
- Plecăm!
- Unde?
- La schitul Durău.
- Spălăm putina, așa, în puterea
nopții?

În aceeași clipă, trezit din somn,
Scarlat Canta se mira:

- Plecăm noaptea?... Unde-i? Cine
mi-a da fur — mi-zeule... Unde-i doamne — mi-zeule...

Fuseam la Ostra în urmă
de ani. Am găsit atunci așeză-
rile noi, cu personalitate încă
nedefinită, blocuri, udești, ba-
răci, de materie, de mișcare, de
fundate, miros crud de rășină și
var. Chiar înfățișarea oamenilor
cu care am citit și am discutat
atunci poezie, era a unor deschî-
zători de drumuri. Erau acolo mi-
neri vîrstnici, veniți de departe,
de la Baia Mare de la Borșa sau
Brad, ca să urnească din loc a-
ceastă întreprindere. Dar se gă-
seau și tineri moldoveni abia bo-
tezăți în lupta cu bezna subpă-
minteană, cu viclenia oarbă a ro-
cilor, cu tunetul exploziilor și cu
disciplina severă Natura trezită
cu violență din somnolența ei,
pușterea de lumină de-a lungul
apei sălbatice, o uzină dominînd
depresiunea Tarniței, clădiri ma-
sive înșurubate în stînci, rețeaua
de înaltă tensiune escaladînd pă-
durile, toate acestea anunțau un
început de lume.

Acum, simți încă de departe e-
xistența unui puternic nucleu in-
dustrial. O circulație intensă, un
flux continuu, o mișcare vie ex-
primă de fapt munca desfășurată
sub pămînt, departe, la Bîtea Po-
pii sau la Piriul Ursului. Istoria
acestei vîlci e soar-
ta lor dramatică. În 1953 a în-
ceput cercetarea în căminelor
cristaline și de minereu complex
semnalate de unii cercetători încă
la începutul veacului trecut.
După săparea tunelului Alu-
niș, lung de 6 km, a început
exploatarea Roca aceeași chinu-
tă, nesupusă, fărămicioasă și u-
medă, i-a înspăimîntat pe unii.
Dar bătaia a continuat avînd în
frunte un detașament de mineri
și tehnicieni cu experiență, care
aveau să tragă după ei nenumă-
rați oameni tineri. Există și acum
un nucleu statornic de mineri ne-
înfricați care, în ciuda marilor
fluctuații, determină mai departe
și ritmul muncii și spiritul ei.
Urcam scările verticale, mă stre-
curam prin suitorile întunecate,
auzeam tunetul exploziilor sim-
țeam în mădulare tremurul pă-
mîntului și nu puteam înălțura
cu totul ideea unei primejdii. Dar,
îndată ce ajungeam lîngă oameni
un fel de liniște bună mă
cuprindea. Erau acolo mașini
puternice, oamenii lucrau cu o
prudență degajată, totul mărtu-
risea putere și încredere. Și
mi-am amintit de un alt timp,
de un alt fel de a lupta cu cer-
bicia acestui agitat fund de mare,
de vremea cînd omul se afla ae-
vea singur în fața necunoscutu-
lui și a primejdiei. Aveam astfel
măsură întregă și saltului extra-
ordinar pe care l-a realizat in-
dustria noastră minieră. Dacă ti-
nem seama de unde s-a plecat,
izbinzile minerilor de la Ostra
sînt impresionante. Și totuși am
constatat la ei, de la totuși va-
gonetar pînă la tehnicienii din
conducerea exploatarei, un soi de
nemulțumire, o nerăbdare de a în-
vinge și ultimele greutăți. De a
atinge cît mai repede ținta pro-
pusă, de a da un sfert din în-
treaga producție de cupru a țării.

Mă găseam sus la Bîtea Popii
și priveam munții cărunți din jur
și așezările pastorale neschim-
bate de sute de ani. Dar în vale
străluceau uzina de preparare a
minereului, stația de transfor-
mare, trenul electric, toate aceste
semne ale României contem-
porane și am avut în acea clipă cer-
titudinea că avut în acea înălțare
vor fi curînd învinse, că s-a
și ivit acea generație de mineri
care va da țării nu numai un
sfert din cantitatea de cupru ne-
cesară economiei naționale dar
și mințile iscoditoare și brațele
pricepute pe care le așteaptă ce-
lelalte comori subpămîntene cer-
cetate pînă acum.

NICOLAE JIANU

Pagina femeii

Dimineață de femeie

Fericită ora cînd
O ramură se va ivi
Și o să-mi spun simplu
Sînt ca toate mamele bune —
Sînt femeie cu inima,
Neodihnită fereastră,
Mă aplec peste lumina zilei
Și răspund la întrebări.
Riul — timp se ridică
Peste genunchii pietrelor
Să-mi oglindesc mai bine
Ochii ce-or să vegheze
Somnul copilului meu dulce
Cel mai dulce de pe lume.

ILEANA ROMAN

Preparate cu miere

JELU DE MIERE

2 căni și 1/2 miere, 1/2 cană apă, 1/2 cană pectină lichidă (sau 5 foi de gelatină dizolvată).

Se fierb mierea și apa. Se iau de pe foc. Se adaugă puțin câte puțin pectina, amestecînd uniform. Se toarnă în borcane sterile.

INGHEȚATĂ CU MIERE

Se amestecă bine 1 litru lapte (sau 1/2 litru lapte și 1/2 litru frișcă) 10 gălbenușuri de ou, 400 g miere și un baton de vanilie. Le punem la foc amestecînd tot timpul pînă cînd are consistența unei creme nu prea tari. Se poate parfuma și cu ciocolată sau cu cafea, adăugînd pentru cantitățile de mai sus 20 g ciocolată, dizolvată în lapte fierț. Se pune în forme la răcit.

PRAJITURI CU MIERE ȘI ALUNE

100 g alune prăjite, curățate, 300 g miere lichidă, 200 g făină cernută, 6 ouă.

Amestecați gălbenușurile cu miele lichidă pînă ce amestecul va deveni omogen. Adăugați alunele, făina, albușurile bătute spumă. Le puneți în forme unse cu unt și le dați la cuptor, potrivit încins.

PRAJITURA DE 1000 DE ANI

Preparați o cocă tare cu: 500 g făină, 125 g unt, 5 g sare, 50 g miere, 4 ouă.

Cu ajutorul unui rulo de patiserie, întindeți coca pînă la grosimea de 3—4 mm. Apoi, cu un pahar de lichior, decupați rondele de cocă, pe care le lăsați 3—4 ore să se usuce. Le prăjiți în unt sau le coaceți la cuptor.

NUCI ȘI MIERE IN PRAJITURA

3 linguri făină, 3 linguri miere, 6 linguri nuci pisate, 5 g drojdie de bere, 3 ouă.

Frămîntați bine: făina, miele și gălbenușurile de ou. Adăugați albușurile, nucile și drojdia, frămîntînd mai departe. O puneți în forme de copt și o dați la cuptor.

MADELEINE

100 g făină, 50 g miere, 50 g unt, coajă de lămie, 2 ouă întregi.

Topiți încet miele și untul. Bateți ouăle omletă și le amestecați cu miele și untul, luate de la foc. Apoi adăugați făina și coaja rasă de lămie. Se toarnă în forme mici de copt, unse cu unt, care se dau la cuptor.

MARIA FILIP

Portret — Șt. LUCHIAN

Prietenele dansului

La început au fost numai două: Haritina Negreanu și Tanța Dumitrescu. Ambele, învățătoare, îndrăgostite de dansul popular. Din rivnă lor, atunci, în 1952, a început să prindă contur echipa unită de jocuri a satelor teleormănene Beiu-Ștorobăneasa.

Pentru a încropi echipa, cele două învățătoare au umblat din casă în casă, lămurind părinții care, dintr-un motiv sau altul, nu voiau să-și lase copiii pe scenă.

Mai lesne au răspuns fetele. Băieții erau puțini, sau nu îndrăzneau. Așa că instructoarele au avut de furcă. Un timp s-a jucat „în travesti”. Fete îmbrăcate băiețește. Dar a mers. Și a mers tot mai bine. În ajutorul celor două instructoare, au venit și soții lor: Badea Negreanu și Marin Dumitrescu, cadre didactice, ca și diensele.

De mult folos le-au fost Haritinei și Tanței cursurile secției de coregrafie a școlii populare de artă. Cunoștințe noi, avânturi noi; au început să culeagă și să prelucreze în suite dansuri locale: **Rudăreanca, Briul, Cîrligul, Zvicul** (la Beiu) și **Florica, Sitele, Ariciul, Pomulețul** (la Ștorobăneasa).

Au început să vină și succesele. În 1959, dansatorii din Ștorobăneasa apar pentru prima oară pe micul ecran și, tot atunci, sînt distinși cu premiul I al Festivalului cîntecului, jocului și portului popular de la Pustnicu. În Concursul al VIII-lea al formațiilor artistice de amatori, Ștorobăneasa ocupă locul al doilea la faza regională. Așadar, la un pas de marea finală.

De unde, cu ani în urmă, se juca „în travesti”, au luat naștere, mai în urmă, prin creșterea numărului de dansatori, două echipe distincte: una în Beiu, alta în Ștorobăneasa. Neschimbate au rămas numai instructoarele: tot așa de tinere și de statornice în dragostea lor pentru dansul popular.

VIORIEL COSMA

Patru vrăjitoare și... mai multe victime

Elisabeta Lăcătuș are vreo patruzeci de ani și este de fel din Cizer, județul Sălaj. Profesia, ghicitoare-vrăjitoare. Leagă și dezleagă pe tineri ca să se poată căsători, vindecă boli fără leac, îmbunătățește relațiile dintre soți, dintre noră și socri. Cîte și mai cîte nu face prin farmece?

Ana Cristea avea soțul în armată. Și ea vroia ca în absența lui să se aibă bine cu socrii; adică aceștia să se poarte frumos cu ea. Ce să facă? S-a dus la vrăjitoare și i-a spus despre ce este vorba. Prețul farmecelor, 1500 de lei. Acum Ana Cristea așteaptă să i se implinească dorința. Și așteaptă cam de mult. Cîte 900 de lei au plătit Ioan Dragoș și Ioan Păteș pentru ca lelea Elisabeta să-i dezlege de farmece, iar Tatiana Pavel a plătit vrăjitoarei 1200 lei ca s-o vindece de-o boală.

Sabina Cirar, Terezia Venczel și Ludovica David, de asemenea, făcătoare de minuni și-au desfășurat activitatea în zonele: Dej, Marghita și Oaș, înșelînd

zeci de persoane. 2500 de lei a plătit Ana Ureche vrăjitoarei Ludovica pentru a face ca bărbatul să-și schimbe purtarea față de ea. Și pentru ca toți cei nouă draci cu care vrăjitoarea ținea legătură să fie mulțumiți, i-a cerut și diferite obiecte de îmbrăcăminte.

Activitatea se desfășura pe timp de noapte, la lumina slabă a unei singure luminări. Se foloseau figuri de smoală, ouă, fire de păr, pene și capete de păsări, mărgelile și nelipsita vergea — bagheta magică — cu care erau chemate „duhurile bune”, s-au alungate „duhurile rele”.

Dar „duhurile” s-au dovedit neputincioase. Nimeni nu s-a vindecat, nimeni nu s-a căsătorit așa cum proorociseră vrăjitoarele care, fiind descoperite, au fost judecate și condamnate la închisoare corecțională pentru înșelăciune și escrocherie.

VASILE SABĂU

MODEL DE PULOVĂR

Modelul se tricotează cu andrele și este frumos alit pentru pulovăr cît și pentru șal. Recomandăm ca la șal să se lucreze cu andrele mai groase, ca lucrătura să iasă mai rară.

Rîndul 1 (dosul lucrului): 3 ochiuri pe față, 1 jeteu*, 1 ochi ridicat fără să se lucreze (cu firul în față), 1 jeteu, 3 ochiuri pe față.

Rîndul 2: 3 ochiuri pe dos, 1 jeteu, jeteul și ochiul ridicat se ridică fără să se lucreze (cu firul prin spate), iar jeteul următor se scapă, 3 ochiuri pe dos.

Rîndul 3: 3 ochiuri pe față, ochiul nelucrat și cele două jeteuri se ridică din nou fără să se lucreze (cu firul în față), 3 ochiuri pe față.

Rîndul 4: 3 ochiuri pe dos, cele două jeteuri și o-

chiul nelucrat se lucrează toate împreună pe față de la dreapta spre stînga, 3 ochiuri pe dos.

Cu cele patru rînduri am încheiat modelul. De la rîndul 5 începem să lucrăm ca la rîndul 1.

* Jeteu = înfășurăm firul o dată în jurul andrelei drepte, trecîndu-l din față spre spate.

TINCA AZOITEI, comuna Al. I. Cuza-Iași! Vom prezenta și alte modele, așa cum ne-ați sugerat, dar ne-am gîndit că, o dată cu primăvara, cititoarele noastre vor dori să aibă o bluză, o jachetă sau chiar o rochie împletită. Acestea se poartă foarte mult.

STANCA

RĂPIREA FECIOARELOR

SCENARIUL : Eugen Barbu
Mihai Opreș
Dinu Cocea

REGIA: Dinu Cocea

cu

Olga Tudorache
Emanoil Petruț
George Constantin, Toma Caragiu, Colea Răutu, Florin Scărlătescu, Gh. Ionescu Gion, Aurel Rogalschi, Alexandru Giugaru

o producție a Studioului cinematografic București

Avantaje importante
pentru difuzorii
revistei „ALBINA“

Direcțiile județene P.T.T.R. anunță că oficiile poștale angajează persoane pentru colectarea și distribuirea abonamentelor individuale la revista „Albina“, precum și la celelalte publicații în localitățile rurale fără unități P.T.T.R. (oficii și agenții P.T.T.R.).

Pentru munca prestată se acordă o remiză de 15 la sută din valoarea abonamentelor colectate și distribuite ; în anumite condiții, acești angajați be-

neficiază de toate drepturile sociale ale salariaților permanenți (ajutor de boală, concediu de odihnă, alocații de stat pentru copii, pensii etc.).

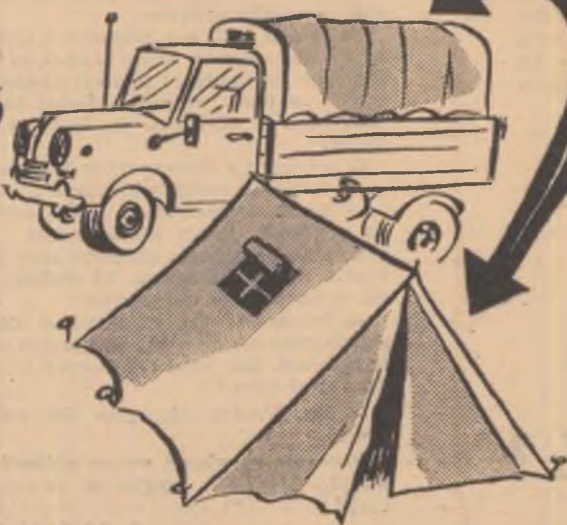
Doritorii sînt rugați să se adreseze oficiilor poștale respective, de unde vor primi relațiile necesare și ca urmare să încheie contracte.

De asemenea se pot cere lămuriri și relații revistei „Albina“, Piața Scînteii, Nr. 1-București.

I.I.S.

„Filatura și Tesătoria Trainica“
PUCIOASA

JUDEȚUL DÎMBOVIȚA

și livrează unităților de stat și cooperatiste pe bază de contracte, comenzi și repartiții, orice cantitate de prelată specială pentru corturi și camioane Fir 2,4 cîneșă pieptănată

„Fehno -
Metalica“

BUCUREȘTI STR. VÎNĂTORI NR. 4

Sectorul VI Tel. 31.10.22

execută pe bază de comenzi următoarele produse :

- mobilier metalic
- construcții metalice de gabarit mic
- lămpi tip triaj cu vapori de mercur
- frapiere salon pentru restaurante
- hrănitoare și adăpători manuale pentru păsări

FOLCLOR NOU

„Dar o sută de lei și-ți faci casă unde vrei“ Această zicală face parte din noul folclor al comunei Ceica — Bihor Florian Mihale și-a făcut casă în atara vetrei satului, fără ca să-l împiedice cineva. Despre Vasile Țigan nu se poate afirma același lucru. Asta din cauză că el a mutat vatra satului. Sau — ca să fim mai expliciți — a lărgit vatra respectivă mutând din loc borna ce o delimita. Aprobare nu au avut dar au avut în schimb consimțământul tacit al secretarului primăriei cărui i-au plătit „taxele legale“ de cîte una sută lei. Acestuia i se datorește deci și noua zicală apărută în comună care dovedește, — dacă mai era nevoie — că folclorul se inspiră din realitate.

UNA VÎNĂTOREASCĂ

Se zice că la un foc de tabără s-au strîns pe inserat toți vînătorii din Vedeia — Argeș. Fiecare își povestea isprăvile, care de care mai de necrezut. Unul se lăuda că a reușit să omoare un urs cu un briceag.

— E slabă! exclamă toți în cor.
— Să vezi ce mi s-a întimplat mie. Interveni altul. Și povesti cum a reușit să omoare un lup o vulpe și un fazan dintr-un singur foc.

Dar nici această povestire nu s-a dovedit a fi cea mai gozonată. Pînă la urmă premiul întii și cupuna de mare „vînător“ l-a obținut inginerul Marin Stăncuț, care și cu acest prilej a repetat ca și în alte dăți: „La învățămîntul zootehnic am predat 11 lecții“.

Știind că de fapt nu s-au ținut decît două lecții, considerăm că premiul i s-a acordat pe merit.

SATIRĂ ȘI AMOR

— Te felicit, bunucufo, cu prilejul celui de-al... 88-lea Martie!
(Din revista „Krokodil“-U.R.S.S.)

SFATURI PRACTICE

- Gogoșile se fac, nu se spun
- Dacă cozonacii nu v-au ieșit bine crescuți, aveți grijă să nu vi se întimplă tot așa cu copiii.
- Apa bătută în piua nu spală minciunile cusute cu ață albă.
- Oalele și cratițele în care fierbeți mîncarea nu pot fi acoperite cu cîrțile împrumutate de la bibliotecă comunală.
- Cînd carnea de oaie nu este fragedă, puteți tăia un miel
- Dacă vreți să nu mai sforăți în timpul nopții, culcați-vă ziua
- Nu este bine ca soțul dv să se apropie cu sugativă de butoiul cu vin
- Dacă țuica nu are tăria corespunzătoare, înseamnă că gestionarul bufetului de la care ați cumpărat-o se îngrijește de sănătatea dv
- Vreți ca mămăliga să fie mai gustoasă? Adăugați-i cîteva sarmale.

N. C.

ECOURILE SATIREI

În nr. 1040 al revistei, în cadrul unei pagini Drept la țință, a apărut și materialul Personalul medical la datorie Numai că datoria și-o făcea nu la căpățul bolnavilor ci cultivînd un teren al preventoriului; (recolta și-o însușea directorul) În răspunsul primit de la forurile în drept se arată că „faptele semnalate, în legătură cu conducerea și administrarea Preventoriului Mănești-Prahova, sînt reale“. Ca urmare dr. I. Zăvoianu, directorul preventoriului, precum și administratorul respectiv au fost sancționați iar pagubele au fost recuperate. Se poate spune deci că tratamentul aplicat de revista noastră a fost eficient. Sperăm că, în urma acelei pilule critice, doctorul-pacient s-a însănătoșit definitiv.

Problema de perspicacitate pusă la șezătoare în comuna Unțești (nr. 4/1968) a fost rezolvată. Sub semnătura directorului ing. I. Păduraru primim de la P.T.T.R Iași o misiivă prin care ni se anunță că au fost luate măsuri pentru întocmirea unui nou itinerar al unei curse postale care va deservi și localitatea Unțești. Astfel se va rezolva problema sosirii presei și corespondenței mai devreme și în condiții mai bune, distribuindu-se în aceeași zi. Așa că, fiind vorba de P.T.T., să le trimitem o telegramă:

„Locuitorii din Unțești mulțumiți Stop Așteptăm deci cu nerăbdare ca mașina poștei să facă și în comuna noastră Stop.“

Deși au trecut cîteva luni, conducerile cooperativelor agricole de producție din comunele Crăciunești-Mureș, Hirseni și Dumbrăvița—Brasov nu au răspuns la sesizările critice ale revistei noastre. Le reamintim pe această cale că au obligația de a răspunde la asemenea materiale.

O BIBLIOTECARĂ UNICĂ

Eu dragi tovarăși, nu sînt de felul meu un om lăudăros. Nu-mi place să mă laud nici măcar cu nevestă-mea care e o femeie vrednică, liniștită, bună gospodină, precum și alte adjective cam la același nivel.

Ei i-ar place să se laude cu mine, dar nu poate din motive obiective. Dacă m-ar lăuda prea mult ar însemna să mintă, iar dacă m-ar lăuda prea puțin ar însemna că nu mă iubeste.

Și cum vă spuneam, eu nu sînt o fire lăudăroasă. Și cu toate astea eu ceva tot o să mă mindresc. Pofțiți oameni buni să ne vizitați biblioteca din Plopeștii de Deal. Cu biblioteca noastră mă mindresc în două schimburi: și ziua și noaptea. Avem 5200 de volume pentru toate gusturile și pentru toate vîrstele.

Păcat numai că la o asemenea mîndrețe de bibliotecă, avem o bibliotecară la nivel... dar ce spun eu la nivel, că din punct de vedere profesional e sub nivelul mării. Mai mare mila, oameni buni, de cele 5200 de volume care o înconjoară zi de zi pe tovarășa bibliotecară Adela.

De fapt nu prea o înconjoară ele zi de zi, ci mai curînd din două în două zile, fiindcă de cel puțin trei ori pe săptămîină, din cauză de Adela lacătul se odihnește pe ușa bibliotecii. A, să nu vă închipuiți că bibliotecara noastră lipsește nemotivat sau în interese personale. Aș! Numai în interes de serviciu. De pildă, acum o lună, un bilet prins pe ușa ne anunța: „Sînt la biblioteca județeană la ședință“. Dar pentru că tot ne aflăm în secolul minunilor, să vezi drăcie, că biblioteca județeană se mutase în satul Copăceni, iar ședința se transformase într-o nuntă. Cu alte cuvinte, tot o ședință, dar la care mai întii a vorbit mirele și mireasa a răspuns „da“, apoi a luat cuvîntul mireasa și la concluzii a răspuns mirele „da“. În continuare, bibliotecara a zăbovit și la punctul trei al ședinței: stătea în capul mesei și tocmai se inseria la diverse: la sarmale, la friptură, la cozonaci.

Ședința s-a terminat tocmai a treia zi. Cînd a încheiat, tocmai a deschis biblioteca, am apărut și eu: — Tovarășa Adela, aș vrea o carte.

— Nu te supăra, dar sînt grăbită. Trebuie să plec la oraș să aduc ultimele noutăți literare.

— Te rog totuși să-mi recomanzi un autor care să-mi placă...

— Eu, tovarășe, nu-ți recomand pe un scriitor anume, să nu se spună după aceea că fac familiarism.

— Totuși aș vrea să-mi recomanzi o carte.

— Ia-o pe asta.
— Ce poți să-mi spui despre ea? În cîteva cuvinte...

La bibliotecara cartea în mînă, o privește și-mi răspunde:

— Păi, ce-aș putea să-ți spun? Are 84 de pagini, copertele în culori, hîrtie velină... Cam asta ar fi în cîteva cuvinte...

— Da, dar subiectul? Ce subiect are?

— Nu știu precis, dar în orice caz are, are și subiect, are și predicat, are și atribut, că doar e scrisă de un intelectual, nu de un analfabet.

— Recomandă-mi o carte pe care ai citit-o și dumneata. Că doar ești bibliotecară.

— Păi, în ultimul an eu nu prea am avut vreme să citesc...

— Înțeleg. Ai fost ocupată mai mult cu scrisul...

— A, nu, că eu nu scriu cărți.

— Nu cărți. Bilete. „Sînt plecată la ședință“, „Sînt plecată la oraș“, „Mă întorc imediat“, „Închis pentru inventar“. Tot muncă de culturalizare pe bază de bilete...

S-a fisticit ea o clipă, dar și-a revenit imediat.

— Tovarășe, dumneata ai venit pentru cărți sau pentru analiza muncii?... Alege-ți ce dorești dumneata. Există doar și un proverb: „gusturile nu se discută“.

— De ce nu se discută?

— Fiindcă sînt grăbită. Ți-am explicat: sînt chemată la oraș să ridic noutățile apărute.

Și dusă a fost. S-a înapoiat a treia zi. Și într-adevăr, avea asupra ei o mulțime de noutăți: pantofi ultimul model, o fustă plisată, mînuși bej, îmblănite, o căciuliță de lînă, modernă.

O privesc cu luare-aminte și-i zic: — Astea-s noutățile literare?... — Sigur, încercă ea să se descurce cu o glumă. Acum semăn exact cu eroina de pe coperta cărții pe care ai luat-o de la bibliotecă. În definitiv de ce oare citim noi cărțile?

— Întocmai! Ca să învățăm din ele. Dumneata de pildă ai învățat să te îmbraci. Dar ultimele noutăți literare le-ai adus?

— Nu. Pentru ele, plec din nou vîneri.

Pesemne că vîneri sosesc ultimele noutăți literare la magazinul de confecții.

I. AVIAN

CINE ESTE...

CONCURS

9 CUPON DE PARTICIPARE

În această micro-fabulă apărută în revista „Convorbiri critice“ din 15 noiembrie 1907, autorul — mare prozator și dramaturg, care a scris în același an o lucrare mai amplă despre răscoalele țărănești — își bate joc de politicienii burghezo-moșierimii, ce născociseră explicația mincinoasă că răscoalele s-ar datora unor „instigatori“.

M Î N G Î I E R E

O babă chioară — așează tingirea cu păsat
Pe o pirostrie șchioapă... Hiertura-n foc a dat...
Și scurpă biata babă. și blestemă, se închină:
„Spurcatu l... Necuratu...“ (El singur e de vină!)

Morala

Spre mingîiere — adeseori
Ne trebuiesc... instigatori

...AUTORUL ?